

POFORTUNIĆ (2) *vb pf*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w pofortuniać).

inf pofortunić (2). ◇ [praet 3 sg m pofortunił.]

Sł stp, Cn brak, Linde także XVII w.

Poszczęścić, dać pomyślność; occurrere, secundare PolAnt (2) :

pofortunić komu (1): o Pánie Boże Páná mego Abráhámá ráczże mi dziś pofortunić BibRadz Gen 24/12.

[pofortunić kogo na czym: że też Przemyśławá częścią dla tego Pán Bog ná tym Krolestwie nie pofortunił/ że fie koronowác kazał/ nie máiąc pierwey rozgrzeżenia od Papieżá. BielKron 1597 215 (Linde).]

W przeni [co] (1) : O pánie Boże páná me⁸⁰ Abráháma/ iefliż ty teraz pofortunić raczyłz drogę moię którą chodzę. BibRadz Gen 24/42.

Synonim: poszczęścić.

Formacje współrdzenne cf FORTUNIĆ.

Cf [POFORTUNIENIE]

KW, MM